

Waar een deur sluit gaat er een andere open

In 2015 vlucht Ismaïl Mamo als 19-jarige uit Syrisch Koerdistan. Over zijn tocht via Turkije, door Europa naar Nederland heeft hij een boek geschreven getiteld 'Mama, ik ben geen crisis'. Onder zijn alter ego Baran richt hij zich in het boek tot zijn moeder en documenteert hij zijn meeslepende verhaal. Nou ja, niet alleen zijn verhaal, maar dat van veel andere Barans in de wereld. De 28-jarige Mamo woont momenteel in de Rodenrijsestraat. Wij zijn benieuwd hoe het hem vergaat in Rotterdam.

"We gingen verder. Berg op en af. We staken de grens over na een tocht van een paar uur. Er werd niet op ons geschoten. Er was geen mens te bekennen."

Het is een stralende lentedag als Ismaïl en ik afspreken in het Liskwartier. Al wandelend door de zonovergoten straten komt het gesprek op gang. 'Hoe ben je op je huidige adres beland?', vraag ik. "Ik volgde een cursus Nederlands aan de Hogeschool Rotterdam en mijn coördinator en ik bleven in contact. Zij en haar partner boden mij deze woonplek aan." Het is een rustige woning waar Ismaïl alle ruimte en privacy krijgt.

"...Mensen zien er anders uit, de meeste zijn bezig met hun mobiel. Er wordt minder oogcontact gemaakt, sommige zijn aan het lezen, sommige zijn muziek aan het luisteren. Ik zit. Ik kijk. Er wordt ook alcohol gedronken..."

Toneelschool

Ismaïl stond in Syrisch Koerdistan op het punt om geneeskunde te studeren voordat hij noodgedwongen moest vluchten door IS. In Nederland moest hij voor deze studie een jaar wachten en dat vond hij te lang. Hij zit inmiddels in het laatste jaar van de toneelschool in Arnhem. Hij vindt het niet lastig om ver van zijn studiestad te wonen. "Ik heb in het laatste jaar maar één keer per maand les, vandaar dat ik sinds maart weer in Rotterdam woon", verklaart Ismaïl. Als hij moet kiezen tussen Arnhem en Rotterdam is de keuze snel gemaakt. "Arnhem is rustig en bosrijk, maar ik hou meer van het stadse leven in Rotterdam."

Ismaïl Mamo bij de Bergsingel

Foto's: James Sliwa

"Het schrijven van dit boek deed ik zonder dat ik sokken aan had. In de trein. In cafés. In het bos. In mijn bed. Op school. Daardoor konden mijn voeten goed ademen."

Ismaïl kan helemaal in zijn eigen wereld opgaan als hij aan het schrijven is. "Om een betere schrijver te worden is het belangrijk om veel te lezen. Ik lees graag teksten waarvan ik alle woorden die ik moeilijk vind onderstreep om vervolgens alleen met die woorden een nieuw verhaal te schrijven. Een van mijn favoriete plekken in de wijk om dat te doen is café Coppi aan de Bergweg. Er heerst daar een relaxte sfeer." Ismaïl trekt ook graag zijn wandelschoenen aan. "Ik wandel graag door het Vroesepark of langs het Noorderkanaal", vertelt Mamo terwijl we zijn favoriete café passeren.

"Het leven is een saai paradijs als je geen pogingen onderneemt om je dromen waar te maken door je passie en doorzettingsvermogen te gebruiken."

Leven van dag tot dag

Ismaïl heeft behalve schrijven ook een passie voor films. "Ik werk voor het AKFF: het Koerdisch filmfestival in Amsterdam. Ik selecteer samen met andere film liefhebbers het filmaanbod dat getoond gaat worden." Hij kijkt al snel honderden Koerdische inzendingen ter voorbereiding. Ismaïl is op 15 mei met een filmploeg naar Iraaks-Koerdistan vertrokken. "We gaan met een bioscoop rondreizen om korte films te laten zien aan de lokale bevolking. Hier gaan we een documentaire over maken en het eindresultaat wordt een film van anderhalf uur die onderdeel wordt van mijn afstudeerproject", legt de creatieve Mamo uit.

Ismaïl hecht er waarde aan om met zijn werk te informeren en te inspireren. Hierbij staat passie centraal: "Ik moet het wel leuk vinden; wanneer ik iets met passie doe, wordt het eindresultaat aanzienlijk beter."

"Iedereen in de wereld verdient een veilige plek, mam, en een veilige reis. Geen enkel mens zou gesmokkeld moeten worden. Geen enkel mens zou illegaal mogen zijn."

Hoe ziet het leven eruit van Ismaïl na zijn studie? In een brief gericht aan zijn vader schrijft Ismaïl het volgende: "Ik hoop van harte dat je bij mijn afstuderen kan zijn. Dan zou dat mijn mooiste cadeau ooit zijn, van vader tot zoon. Daarna hoop ik te gaan werken. In een fijn huis te wonen. Een gezin te stichten. En te blijven ademen. Leven."

Voordat onze wegen scheiden citeert Ismaïl zijn grootmoeder. "Als er een deur voor je sluit, gaat er een andere voor je open. Ik leef in het nu, want de toekomst is onmogelijk te voorspellen."

James Sliwa

Een favoriete plek van Ismaïl om te schrijven is café Coppi